

UKIMYA WA BURIANI YA WILKINSON

Ni majaliwa ya ajabu yaliyoje haya yangu.

Daima peke yangu.

Nimeketi kati ya wanawake wengi.

Kamwe si katikati.

Mgeni tu.

Kusema kweli, nafasi hiyo haijawahi kunikera.

Kulikuwa na jambo jingine lililovuta usikivu wangu kila mara.

Kitu ambacho wanawake hukichukua bila kuomba.

Si pesa.

Hiyo daima imekuwa sehemu isiyovutia kuliko zote.

Wao huchukua usikivu.

Udadisi.

Mawazo.

Vipande vya wakati.

Sehemu nzima za nguvu zako za kiakili.

Na mara nyingi, hufanya hivyo bila hata kutambua.

Kanuni ya kwanza ilibaki ileile siku zote.

Wafanye watabasamu.

Lakini bila kujifanya mjinga.

Kwa sababu kuna tofauti kubwa kati ya ucheshi na upumbavu.

Ule wa kwanza hufungua mazungumzo.

Ule wa pili huyafunga.

Vinginevyo hata chakula cha jioni cha kifahari kabisa mwishowe huwa si zaidi ya mlo wa vyakula vya haraka.

Hapo ndipo nilipoanza kueleza nadharia yangu binafsi ya kianthropolojia kuhusu chuma.

Nilitumaini kusikika kama mtu wa kusadikika.

Si lazima niaminiwe.

Nilibuni asubuhi moja ya kale.

Mwanamume mmoja alikuwa ametoka pangoni mwake kwenda kwenye miadi ya mapenzi.

Lakini mwenzi wake hakuwa na nia yoyote ya kumwacha aende.

Akamfuata msituni.

Alitaka kujua anakwenda wapi.

Na nani.

Na kwa nini.

Siku zile kila mtu alikuwa huru, na uasherati ulikuwa bado haujabuniwa na wanasosholojia.

Wakati fulani akapandwa na hasira kali.

Akaokota jiwe na kumrushia yule mwanamke ili amfukuze.

Jiwe likagonga mwamba.

Cheche.

Kisha nyingine.

Kisha moshi.

Upepo ukamalizia kazi.

Na moto ukazaliwa.

Miadi ya mapenzi ikaishia papo hapo.

Lililotokea lilikuwa muhimu kupita kiasi.

Lilikuwa bado halijaelezwwa katika mwongozo wowote.

Wala hata katika miongozo ya Amazon.

Lilipaswa kutazamwa.

Kueleweka.

Kutumiwa.

Wanawake waliokuwa mezani walisikiliza kimya.

Hakuna aliyekuwa akila.

Mhudumu alilazimika kurudisha supu jikoni na kuzipasha moto kwa mara ya pili.

Kisha likatokea jambo la kustaajabisha zaidi.

Jozi kadhaa za wapenzi waliokuwa wameketi kwenye meza za jirani wakasogeza viti vyao karibu nasi.

Ilionekana kama onyesho la tamthilia.

Na kumbe mimi nilitaka tu kuwafanya watabasamu.

Huo ndio wakati nilipoacha kuwa mtu wa kusadikika.

Nikawa mtu wa kuaminiwa.

Nilikuwa nikisimulia hadithi ambayo hakuna aliyewahi kuiandika.

Hadithi inayowezezana ya mababu zetu.

Nikanyamaza.

Nikamtazama Maggy.

“Unataka niendele?”

Hakusita hata sekunde moja.

“Ndiyo, wewe mwanaharamu wa fahari.”

Na sote tukaangua kicheko.

Kisha nikaendelea.

Kwa moto, mwanamke alianza kuelewa kwamba ugunduzi huu ungeweza kutumika kwa chakula.

Joto lilibadilisha ladha.

Lilibadilisha maumbile yenyewe.

Bila yeyote kutambua, umri wa kuishi wa binadamu, ambao kwa shida ulifika miaka ishirini, ulisogea taratibu kuelekea arobaini.

Moto ulikuwa umeuzidisha maradufu.

Uchafuzi wa bakteria ulipungua.

Maambukizi yakarudi nyuma.

Mwili wa binadamu ukajipatia wakati.

Kisha, alasiri moja ya kawaida mbele ya pango, mwanamke yuleyule akaokota mawe kadhaa.

Akayachunguza kwa makini.

Akayagonganisha.

Akayadadisi.

Bila tanuru za kuyeyushia chuma.

Bila viwanda vya chuma.

Bila wahandisi.

Akaanza ile safari ndefu ambayo hatimaye ingefikisha kwenye metali.

Na baadaye, kwenye chuma cha pua.

Kwa sababu hiyo, kama isingekuwa mwanamke, nisingekuwa hapa leo.

Nisingekutana nanyi kamwe.

Nisingewathamini kamwe.

Nisingeweza kamwe kukifunga ndani ya buriani kile nilichokuja kuwa.

Meza ikabaki kimya.

Ukimya uliotofautiana na mwingine wote.

Haukuwa ukimya wa kungoja.

Ulikuwa ukimya wa buriani.

Nikamtazama Maggy.

Nikamtazama binti yake.

Nikawatazama wajukuu wake.

Nikatambua kwamba sikuwa nikiiga familia.

Nilikuwa nikiiga hadithi.

Familia ya Wilkinson

Karibuni.

Nikasimama na kuondoka.

Kwa sababu sijawahi kuweza kustahimili machozi ya mwanamke.

Ferdinando